

304 A. WENNBERG – J. V. SNELLMAN 3.VII 1864 HUB, JVS handskriftssamling

Ekenäs den 3 Juli 1864.

K<äre> S<nellman>

För besväret med utsökningarne får jag förbindligast tacka, och för utgifterne därvid skall jag liqvidera då jag kommer till H<elsing>fors.

Skulle jag ifrån Förenings banken kunna få ett lån på 1 000 R<u>b<le>r emot hypotek af en in-tecknad (första) skulldsedel å 2 000 R<u>b<le>r, tills jag hinner få mine utsökningar indrifne, så vore jag hulppen. Jag anhåller därföre att K<äre> S<nellman> ville hafva godheten och med första görliga underrätta mig därom, ty jag är i största behof, emedan jag i år ej fått uppbära några räntor.

Med hjertelig tillgifvenhet

A. Wennberg

305 YTTRANDE VID PLENUM 11.VII 1864 RA, Senatens arkiv

... Senatorn Snellman yttrade, – att Senatorn för sin del ansåg ständernas uttryckta underdåniga önskan, att *Kronans spanmål må försäljas endast genom definitiv auktion*, icke vara välgrundad hvarken med afseende på statsverkets fördel eller med hänsyn till befolkningens gagn.

Spanmål komme att i Kronans magasiner till större belopp inflyta endast de år, då i följd af ymnigare skörd priset stode lågt; och det vore blott under, sådane lyckligare år det kunde komma i fråga att på auktion försälja någon del af förråderna. Men just på en sådan tid vore spekulanterne få och som auktions anbudn skulle utan pröfning antagas, komme varan lätt att bortgifvas för ett pris vida under dess värde, isynnerhet som det icke vore ovanligt, att vid dylika auktioner de få köparene på förhand sinsemellan öfverenskomma om det pris, som högst borde erbjudas. Senatorn ansåg derföre det vara lämpligast att då spanmål ur Kronans magasiner på auktion försäljes, ett minimipris bestämdes under förbehåll att om anbudn icke uppginge till detta pris, deras antaglighet skulle komma att af Guvernören i länet pröfvas,

Öfverhufvud torde i följd af kapitalernas ringhet och svåra kommunikationer samt dermed förenad dryg transport kostnad någon af köpmän drifven betydligare, ordnad spanmåls handel, vid hvilken förhandenvarande förråder i goda år skulle uppköpas och magasineras, för att vid dålig årsvext och högre pris åter försäljas, icke kunna i Finland uppstå, helst det vore landtmannen obetaget att hvarje tid af året från Kejsardömet sjelf inhemta sitt och sina grannars behof af brödföda. Men äfven om en sådan komma till stånd, vore den olägenhet, som osäkerheten angående de vid en auktion på kronans spanmål gjorda anbudens antagande kunde för spanmålshandlarna medföra, af jemförelsevis ringa betydenhet. Såsom all annan handel förmedlades äfven spanmålshandeln i alla länder af en långväga korrespondent. Väntan på afgörande i åtta, högst tio dagars tid kunde derföre icke anses för något ovanligt, icke heller lägga något hinder för spekulationen, i synnerhet som spanmålsbehofvet ock spanmålspriset aldrig vore ögonblickligt vexlande. Det skulle alltså sällan inträffa, att

en affär i denna vara i följd af anförda korta väntan försummades. Minst kunde detta ske här i landet, med anledning af försäljningen ur Kronans magasin, emedan en sådan af många skäl rättast anställdes på vårintern före sjöfartens öppnande, då alltså hvarken priset inom landet vore vexling underkastad eller exporten till utlandet genom den korta vintern på afgörandet fördröjdes.

Spanmålshandeln i landet torde, såsom hittills skett, komma att inskränka sig dertill, att vid inträffad dålig skörd, trafikanterna från utlandet importera säd och mjöl för att omedelbart försäljas. Sålänge
10 ingen svårare nöd vore för handen, vore det utan tvifvel viktigt, att denna handel icke stördes genom försäljning till de behöfvande ur Kronans förråder.

306 YTTRANDE VID PLENUM 11.VII 1864

RA, Senatens arkiv

... då Senatorn Snellman yttrade: – att jordkulturen i landet, öfrig
20 industri och kommunikationer ännu icke befunne sig i det skick, att såsom i mera kultiverade länder äfven det minsta jordbruk kunde tillförsäkra dess idkare nödig lifsbergning, hvartill komme att vid de svåra missvexterna i landets nordliga delar brukarene af små hemman hvarken egde samlade förråder eller kredit och derföre endast genom lån och förskotter af kronan kunde bevaras från hungersnöd och förses med utsäde. Under dessa förhållanden fann Senatorn för sin del betänkligt att främja jordstyckning till än mindre hemmanslotter, än
30 hvad redan enligt nu gällande försättningar kunde ske. En sådan styckning vore icke heller af omtanken för den lösa befolkningens bosättning nödvändig, om för jordafsöndring mot årlig afgäld till stommen komme att medgifvas.

På anförde grunder ansåg Senatorn sig böra underdånigst tillstyrka nådigt bifall till de af ständerna i den Kejslerliga propositionen gjorda
40 ändringar i öfrigt, utom hvad anginge 1 §, i, hvilken den för besuttenhet i Kejslerliga propositionen föreslagna och genom Kungörelsen den 1. Mars 1852 närmare bestämda grund, enligt Senatorns tanke, borde vidhållas; anseende Senatorn detta partiela förkastande af ständernas ändringsförslag vara grundlagsenligt, emedan frågan icke rörde hvad i 9 § 4.kap. Jorda > Balken > stadgades, utan dess ordnande berodde af
40 Monarken ensam, såsom också alla äldre författningar i ämnet utan ständernas hörande tillkommit.

307 YTTRANDE VID PLENUM 11.VII 1864

RA, Senatens arkiv

Efter uppläsandet här af yttrade Senatorn Snellman – att Senatorn
50 innan vidare i saken, tillgjordes, ville genom remiss, den Föredraganden egde teckna å Prokuratorns ofvanberörde skrifvelse, hafva t. f. Guvernören i Åbo och Björneborgs län anbefaldt att öfver Prokuratorns framställning, inkomma med underdånigt utlåtande ej allenast huruvida vid salutorget i Åbo stad eller i närheten af nämnde plats kan anskaffas tjenlig lokal, der fångarne å det i staden inrättade straff-
fångelse kunde genom någon emellan sig valde förtroendemän, hvilka